

דף כג.

עין משפט ד.

אה"ע סימן ז סעיף יב

יז. חללה זו היא אשה שנולדה מאיסורי כהונה^ד כגון אפי' כהן הדיוט שבא על זונה וגרושה, וכהן גדול שנשא^ה בעולה או בא על אלמנה, הרי אלו בעצמן חללים לעולם, והוולד בין מהם עצמם בין מכהן אחר, הרי הוא חלל. בין זכר בין נקבה.

יח. האשה האסורה לכהן משהערה בה הכהן חיללה^ו. בין בשוגג בין במזיד בין באונס. והכהן בעינין שיהיה מבין ט' שנים ויום אחד ומעלה, והנבעלת מבת ג' שנים ויום א'.

יט. קידש^ז הכהן אחת הפסולות לו, וגירשה מן האירוסין לא נתחללה, אבל מן הנישואין נתחללה, אפי' שבדקוה ונמצאת^ח בתולה שכל נשואה בחזקת בעולה.

עין משפט ה.

אה"ע סימן ז סעיף יג

כ. הכהן שבא על אחת מאיסורי כהונה, לא נתחלל הוא בעצמו.

עין משפט ו.

י"ד סימן שעג סעיף ב

ב. אפי' כהן בעל מום^ט מוזהר מליטמא. אבל חלל^י וכהנת מותרים

ד. מקידושין ע"ז.

ה. ודוקא נשא אבל בעל לא חיללה כ"כ הגאון בס"ק מ"ג.

ו. מיבמות נ"ג, וע"ד.

ז. מיבמות ל"ו, והח"מ כתב דאם יש עדים שלא זזה ידם, דלא נבעלה איך תעשה חללה, וחלק על משמעות השו"ע, ולשיטת התוס' נתחללה בחופה בלי ביאה כלל. כ"כ הב"ש בס"ק ל"ז.

ח. והב"י כתב טעם אחר.

ט. מספרי פרשת אמור.

י. כתב הב"ח דוקא חלל דאורייתא, אבל של דבריהם כגון שנולד מחליצה אסור ליטמא, ואם הוא נולד מספק חלוצה הוי כהן גמור לכל דבר, ויתבאר באבן העזר סי' ז'. ש"ך ס"ק ב'.

ליטמא.

עין משפט ז.

יו"ד סימן שסט פעיף א

א. הכהן מוזהר שלא ליטמא במת^כ, לא לגולל שהיא אבן שנותנים על הקבר לציון^ל, ולא לדופק דהיינו האבנים הקטנים שסומכין בהם האבן הגדולה, ולא לאבר מן החי שאין בו כדי לעלות ארוכה אם היה מחובר, ולא לאילן המיסך על הארץ וטומאה תחת אחד הענפים שלו ואין ידוע תחת איזה ענף^מ, או מאבנים היוצאים מן הגדר וטומאה תחת אחד מהם ואין ידוע איזה מהם, וכן משדה שנחרש בו קבר ואין ידוע מקומו, וכן כל ארץ העמים^נ, בכל אלו אסור לכהן ליטמא בהן.

הגה: י"א דגם אסור לכהן ליטמא לחרב שנטמא במת^ס, ויש מקילין ונהגו להקל.

עין משפט ע.

אה"ע סימן לו פעיף א

א. האב מקדש את בתו קטנה ונערה שלא לדעתה^ע, וזכאי במציאתה^פ ובמעשי ידיה, ובכתובתה אם נתאלמנה או נתגרשה מן האירוסין. ומיום הראשון ללידתה רשאי לקדשה בכסף או בשטר^צ, אבל בביאה רק

כ. פשוט הוא מפרשת אמור.

ל. ורש"י פי' גולל זה הכיסוי הארון והדופק הוא דופן הצדדים, עיין בכתובות דף ד'.

מ. ממשנה נזיר נ"ד ע"א, דכל טומאה מן המת אסור הגם שאינו לוקה, אע"פ שאין כאן אלא ספק טומאה הכהן מוזהר עליו, ומכאן מוכח דאם אילן מיסך על המת דיכול לעמוד תחת ענפיו האחרים שאינם מאהלין על המת, שהרי כאן לא נאסר לכהן לעמוד תחת האילן, אלא מטעם שאינו ידוע תחת איזה מהם נמצאת הטומאה, וכ"כ הפרישה.

נ. בזמן שארץ ישראל היתה בטהרה היה אסור לכהן לילך מא"י לחו"ל, כ"כ מהרש"ל.

ס. דהרי הוא כחלל, וה"ה לכל מיני מתכות. ש"ך ס"ק ג'.

ע. רמב"ם פ"ט ממשנה קידושין דף מ"א.

פ. אם נתנו לה מתנה אם זכה אביה בזה מסתפק הב"ש, ועיין בקצות החושן בסי' קע"ו ס"ק י"ב.

צ. והרמב"ם סובר אפי' משהוכר עוברה מקודשת כ"כ הב"ש.

וי"א דאין קידושין תופסין בנפל והיינו שלא כלו לו חדשיו, ובספק אם כלו לו חדשיו וקיבל אביה קידושין על ספק נפל והמקדש אח"כ קידש אחותה של נפל זה, צריכה גט. מ"מ אם אח"כ חי ספק נפל זה ל' יום איגלאי מילתא למפרע שולד בן קיימא הוא והווי

מג' שנים ויום אחד ומדעת אביה ק.

א. ב. אפי' הייתה חרשת או שוטה, אביה זכאי לקבל קידושיה, ומקודשת גמורה.

עין משפט פ. אה"ע סימן קנה סעיף א

א. קטנה שהשיאה אביה הו' קידושי תורה ר, ואם אח"כ נתאלמנה או נתגרשה שאז אין לו עוד רשות בה והרי היא כיתומה בחיי אביה, ואח"כ השיאה בי"ד או אחרים לדעתה ש, והיא יכולה ויודעת לשמור קידושיה הרי אלו קידושין מדרבנן, וא"צ גט לגרשה אלא יוצאת במקרה זה במיאון. אבל אם אינה יודעת לשמור קידושיה, אפי' מיאון אינה צריכה.

קידושין גמורים, ואין קידושיו, אח"כ תופסין באחותה דערוה היא, והמדובר בלא חי, כ"כ בח"מ ס"ק ב' מירושלמי. ודעת הב"י והשו"ע דאף בנפל שלא כלו לו חודשיו תופסים קידושין, ועכ"פ דעת הרמב"ם ברורה דמשהוכר עוברה הו' קידושין. ק. נדה מ"ד ע"ב.

ר. יבמות ק"ז ע"א במשנה. וביצאה מרשותו שם דף קנ"ו.

ש. וה"ה אביה לדעתה. ובמקום שנראה לדיין לפי ראות עיניו שתבוא הקטנה לידי מיאון, רצוי שלא להשיאה, כ"כ הרמ"א מהגהות מיימוני.